
Το όνομα της μητέρας

Αγαπητές φίλες,

Χρειάστηκε να ανανεώσω το διαβατήριό μου και να βγάλω το νέο Ευρωπαϊκό διαβατήριό. Με έκπληξη παρατήρησα ότι στα στοιχεία που περιείχε δεν αναφερόταν πουθενά το όνομα της μητέρας μου. Αυτή η διαπίστωση με έκανε να αγανακτήσω. Έπειτα από την πολύχρονη σταυροφορία που έχει γίνει για την ισοτιμία της γυναίκας, δεν είναι δυνατόν να παραλείπεται το όνομα της μητέρας. Κατά τη γνώμη μου, αυτό είναι το όνομα που πρέπει να έχει κυρίαρχη θέση, γιατί η μητέρα είναι εκείνη

που έχει μέσα της το παιδί 9 μήνες, και εκείνη γνωρίζει πολύ περισσότερο σε ποιον από τους δύο ανήκει το παιδί. Φυσικά, πρέπει να υπάρχουν και τα δύο ονόματα. Φανταστείτε ότι στην Τουρκία υπάρχει το όνομα της μητέρας στο διαβατήριό και σε μας όχι.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτή η παρατυπία. Γιατί ας μη ξεχνούμε ότι το κράτος έχει θεσπίσει με την αλλαγή της νομοθεσίας ότι δεν υπάρχει πια αρχηγός στην οικογένεια, αλλά συνυπευθυνότητα των συζύγων. Και όμως, όταν μια γνωστή μου θέλησε να μεταφέρει το εκλογικό της βιβλιário στη Βούλα που μένει τώρα, επειδή ο σύζυγός της έλειπε στην Αμερική, έπειτα από τάλαιπwρία 6 μηνών, στις δημοτικές εκλογές του 1986 αναγκάστηκε να ξαναψηφίσει στα Πατήσια, όπου κατοικούσε προηγουμένως, γιατί της ζήτησαν την υπογραφή του συζύγου της για να γίνει η μεταγραφή.

Θέλω επίσης να επισημάνω και το θέμα της νοοτροπίας. Γιατί ενώ η ισοτιμία υπάρχει στα χαρτιά, δεν είναι μόνο οι άνδρες, δυστυχώς και πολλές γυναίκες, και μάλι-

στα μορφωμένες και επιστήμονες, που εξακολουθούν να πιστεύουν ότι οι άνδρες είναι ανώτεροι από τις γυναίκες.

Επειδή υπήρξα φεμινίστρια από πολύ νεαρά ηλικία, εξακολουθώ παρά το προχωρημένο της ηλικίας μου να μάχομαι και να εξανίσταμαι σε κάθε αδικία σε βάρος του φύλου μου. Τέλος θα σας επισημάνω το γεγονός ότι παρά τις δικές μου, αλλά και των άλλων γυναικών, προσπάθειες, δεν κατορθώσαμε να αναγνωρισθούμε ως συντάξιμα χρόνια, εκείνα που αφιέρωσα ως εθελόντρια στον Ερυθρό Σταυρό κατά τον πόλεμο, όπως αναγνωρίζονται τα στρατεύσιμα των ανδρών, ούτε και κείνα που αφιέρωσα, με κίνδυνο της ζωής μου, στην εθνική αντίσταση. Όπως βλέπετε συνεχίζουν να θεωρούν τη γυναίκα ως πολίτη 2ης κατηγορίας, και ενώ θεσπίστηκε ο νόμος Ν. 329/76 (ΦΕΚ. Α. 128), τα χρόνια αυτά της εθελοντικής προσφοράς δεν θεωρούνται συντάξιμα. Σας εσωκλείω όλα τα σχετικά έγγραφα.

Με φιλικούς χαιρετισμούς
Μαρία Λουκιανού

Αγαπητές φίλες,

Στο τελευταίο φύλλο του περιοδικού «Ο Αγώνας της Γυναίκας» και στη συνέντευξη με την Ευρωβουλευτή κ. Μαριέττα Γαννάκου-Κούτσικου αναφερθήκατε για την έκθεση «Φτώχεια στην Ευρώπη» επικεντρώνοντας την προσοχή σας στο γυναικείο ζήτημα, μιλήσατε για την εισήγηση για την επαγγελματική της εκπαίδευση.

Θα μου επιτρέψετε να αναφερθώ στη

δική μου περίπτωση που είναι η περίπτωση των γυναικών που αφήνουν τη δουλειά τους προς χάρη της οικογένειας. Τώρα που επιστρέφω σε ηλικία 42 χρονών το Υπουργείο Παιδείας με δέχεται σαν αναπληρώτρια καθηγήτρια —για πόσο χρόνο;— αλλά όχι για μόνιμο διορισμό. Το όριο προσλήψεων ως γνωστόν για την Παιδεία είναι 40.

Αυτή η συγκεκριμένη περίπτωση δεν περικλείει ένα ποσοστό αντίφασης, όχι μόνο δεν είμαι γριά αλλά πλησιάζω αν δεν εί-

μαι στη δύσκολη εκείνη στιγμή της ζωής του ανθρώπου που θέλει να δείξει ότι δεν ανήκει στο περιθώριο της ζωής.

Μια επέκταση του ανωτάτου ορίου δεν θα μείωνε και τη δαπάνη για την επαγγελματική εκπαίδευση των Γυναικών αυτής της ηλικίας;

Ευελπιστώντας ότι κάτι θα αλλάξει.

Φιλικά
Μ. Σπανού